Joden en het idee van antisemitisme

22/12/2004|Laatst bijgewerkt: 21/7/202414:50 (Mekka-tijd)

Mohamed Khalifa Hassan

Het zionisme en vervolgens de Hebreeuwse staat hebben de volkeren van de wereld beschuldigd van vijandigheid jegens de Joden onder wat het "antisemitisme" noemde, en sinds de vestiging van Israël in Palestina is het erop gebrand om deze beschuldiging aan de Arabische en islamitische volkeren te koppelen, waarbij het Arabische Joden oproept om naar Palestina te emigreren onder het voorwendsel dat de Arabieren misdaden en bloedbaden hebben gepleegd tegen de Arabisch-Joodse minderheid.

Het concept van antisemitisme
Zionisme's gebruik van het concept van antisemitisme
Arabieren en antisemitisme

Het concept van antisemitisme

Het concept van "antisemitisme" is een Joods-zionistisch concept dat letterlijk "antisemitisme" betekent en soms in het Arabisch wordt vertaald als "antisemitisme", "antisemitisme" en "antisemitisme". Wat de "Semtes" betreft, ze betekenen letterlijk de afstamming van Sem bin Noach, vrede zij met hem, en het is ook een bijbelse term waarbij de menselijke rassen in drie secties zijn verdeeld:

1. De Semieten worden toegeschreven aan Sem bin Noach, vrede zij met hem, en worden meestal verwezen naar de volkeren die leven op het Arabische schiereiland, in Mesopotamië (het oude Irak) en in de Syrische regio (de inwoners van Syrië, Libanon en Palestina), hoewel de Tora de Kanaänieten uit de Semitische familie heeft gehaald en hen heeft opgenomen in de beschermers als een soort wraak en vloek.
2. Hamieten, toegeschreven aan Cham bin Noach, vrede zij met hem, en bedoelen de volkeren die op het Afrikaanse continent wonen met hun bekende kleur en kenmerken.
3. Jafetiërs, toegeschreven aan Jafeth, de zoon van Noach, vrede zij met hem, zijn de oorsprong van de Indo-Europese volkeren die in het Verre Oosten wonen, delen van het oude Nabije Oosten (Perzië) en Europese volkeren. Het is een etnische verdeling op basis van kleur.

Antisemitisme verwijst dus naar de vijandigheid van de Jaftische en Hamitische volkeren (Indo-Europese en Afrikaanse) volkeren tegenover de Semitische volkeren. "Antisemitisme" werd teruggebracht tot de Joden en de rest van de Semieten werd uit de schoot van het Semitisme verwijderd, en Joden werden beschouwd als Semitsen die in niet-Semitische samenlevingen woonden die Indo-Europese samenlevingen zijn.

Joodse definitie van antisemitisme

"De Europese Joden, die de term antisemitisme hebben uitgevonden, behoren niet tot de Semieten, maar zijn Europeanen die sinds 70 na Christus in Europa wonen, nadat de Romeinen de Joden uit Palestina hadden verdreven en hen over alle landen van de wereld hadden verspreid in wat bekend staat als de algemene Joodse diaspora."

De Joodse Encyclopedie stelt in de definitie van de term "antisemitisme" dat het sinds het einde van de negentiende eeuw wordt gebruikt om te verwijzen naar elke georganiseerde beweging tegen Joden of elke andere vorm van vijandigheid tegen Joden.

De term betekent over het algemeen haat tegen Joden, een vijandigheid gericht tegen mensen die het jodendom belijden of van joodse afkomst zijn, en verschilt daarom van middeleeuwse anti-joodse intolerantie omdat deze intolerantie religieus is en had kunnen eindigen met bekering tot het christendom.

De theorie van het hedendaagse antisemitisme is gebaseerd op het onderscheid tussen twee rassen: het Arische ras en het Semitische ras en de toekenning van bepaalde verschillende kenmerken aan deze rassen. Dit geloof verspreidde zich in Duitsland, waar Joodse activiteit in alle sferen van het leven haat en haat tegen de Joden door Duitsers aanwakkerde.

Het was moeilijk om intolerantie tegen Joden toe te schrijven aan religieuze redenen vanwege het tolerante religieuze klimaat van die tijd, en ook omdat Joden sociaal vooruitgingen terwijl ze religieus verzwakt waren.

Geschiedenis van de term
Journalist William Marr was in 1879 de eerste die de term antisemitisme gebruikte om de anti-Joodse beweging te karakteriseren.

Anti-Joodse geschriften begonnen in Duitsland op te duiken, zoals die van Eugen Döhring tegen de Joodse soevereiniteit over het Duitse leven en waarin werd opgeroepen tot normen om deze situatie recht te zetten, nadat

deze beweging herhaaldelijk werd gepromoot door de Duitse kanselier Bismarck.

De "Antisemitische Vereniging" ontstond nadat het erin geslaagd was 255.000 handtekeningen te verzamelen waarin werd opgeroepen tot de uitwijzing van Joden, en er waren verschillende demonstraties in sommige Duitse steden ter ondersteuning van deze trend. Joden werden in de Middeleeuwen beschuldigd van rituele moord (bloedaanklacht) tegen hen.

De antisemitische partij won in 1893 15 zetels in de Reichstag, de antisemitische beweging verspreidde zich van Duitsland naar de rest van Europa en de religieuze vervolging in Rusland werd in 1881 hernieuwd. In 1895 werd in Oostenrijk een antisemitische groep gevormd en in Wenen werden openlijke antisemitische administraties gevormd, onder leiding van Karl Lüeger. In Hongarije verscheen de beschuldiging van rituele moord in 1882. Het fenomeen bereikte Frankrijk (de pionier van de Joodse bevrijding) en anti-Joodse propaganda werd verspreid door Paul Punto en Edward Drummont, auteur van "Joods Frankrijk"" (1886).

In Engeland, Italië en de Verenigde Staten ontstonden vormen van antisemitisme. Op de eerste internationale conferentie over antisemitisme werden fanatieke beperkingen tegen Joden geëist. Houston Stuart Chamberlain gaf een filosofische basis aan dit concept door de Duitsers aan de top van de mensheid te plaatsen en de Joden onderaan de ladder van de mensheid.

De publicatie van de Protocollen van de Wijzen van Zion na de Eerste Wereldoorlog ondersteunde de antisemitische trend, aangezien de Protocollen een Joods verlangen naar wereldsoevereiniteit toonden en leidden tot een heropleving van antisemitische propaganda. In 1920 braken in Hongarije gewelddadige anti-Joodse opstanden uit. In de Verenigde Staten steunde Henry Ford de anti-Joodse beweging moreel en financieel. In Duitsland maakte Adolf Hitler antisemitisme tot een van de kernprincipes van het platform van zijn nazi-partij.

Misvattingen van de term

Opgemerkt wordt dat de term antisemitisme impliciet veel historische en etnische drogredenen bevat, aangezien de Europese Joden die deze term hebben uitgevonden niet tot de Semisten behoren, maar Europeanen zijn die sinds 70 na Christus in Europa wonen nadat de Romeinen de Joden uit Palestina hadden verdreven en hen in alle landen van de wereld hadden verspreid in wat bekend staat als de algemene Joodse diaspora. De mentale

en fysieke omstandigheden van de Joden die verspreid waren in Europese landen, verloren de Arabische (Semitische) kenmerken en werden Europeanen, veranderden door verschillende factoren:

- De klimatologische en geografische factor die ervoor zorgde dat de Joden hun Arabische etnische kenmerken verloren, dus hun kleur veranderde en hun gedachten veranderden.
- De gemengde huwelijken tussen joden en Europeanen na de bekering van een groot aantal joden tot het christendom na de opkomst en verspreiding ervan in Europa. Deze bekering tot het christendom vond plaats hetzij vrijwillig, hetzij als gevolg van de christelijke kerkelijke vervolging van joden in de middeleeuwen. De christelijke joden gingen een verwantschapsrelatie aan met christenen in de Europese samenleving, veranderden hun bloed en hun afstamming werd getransformeerd in Indo-Europeanen, waarbij ze geleidelijk hun Arabische (Semitische) kenmerken verloren.

We moeten hier wijzen op de noodzaak om deze term te corrigeren en de opzettelijke fouten en drogredenen te verduidelijken. Een van de belangrijkste correcties die nodig zijn, zijn de volgende:

- De term verwijst voornamelijk naar haat en vijandigheid jegens Joden om subjectieve redenen vanwege de aard van Joodse gemeenschappen en de aard van het Joodse karakter, evenals externe redenen die het idee van haat tegen Joden in de Europese psyche ontwikkelden.
- Het concept van haat tegen Joden is in hen beperkt en het is verkeerd om het te veralgemenen tot alle Semieten.
- Het concept van Jodenhaat is een westers concept en verwijst naar een westers fenomeen en bestaat niet in het Oosten, vooral niet in het Semitische (oude Arabische) Oosten of in het islamitische Oosten, omdat haat tegen Joden in het Westen het resultaat is van een probleem dat door het Westen is ontwikkeld en het Joodse probleem wordt genoemd. Joden waren geen probleem voor de oosterse volkeren. Teruggaand naar Joodse historische bronnen, bestaan de termen "Joods probleem" en "antisemitisme" niet in het lexicon van de betrekkingen tussen Joden en oosterse volkeren, maar komen ze veel voor in het lexicon van de relaties tussen Joden en westerse volkeren.

- Joden in het Westen zijn geen "Semieten" omdat ze sinds 70 na Christus mentaal en etnisch Europees zijn geworden, zoals hierboven uitgelegd.

Zionisme's gebruik van het concept van antisemitisme

"Onder de term antisemitisme wordt het basisbegrip van de geschiedenis een racistisch begrip dat de Israëlieten aan de kant zet en de hele mensheid aan de andere kant, en zelfs de algemene geschiedenis van de mensheid wordt de geschiedenis van antisemitisme."

Het zionisme vond het concept van "antisemitisme" uit en begon het te gebruiken om zijn belangen te behartigen nadat de zionistische leiders het fenomeen antisemitisme als voorwendsel hadden genomen om de Joodse gemeenschappen in Europa te scheiden van de christelijke gemeenschappen waaronder ze leefden, en op basis daarvan het nationale idee ontwikkelden dat gericht was op de oprichting van het zogenaamde nationale tehuis voor de Joden.

Een
van de eerste zionistische denkers die het fenomeen antisemitisme analyseerde, was Leo Pinsker, die het interpreteerde als een pathologisch fenomeen en een permanent psychologisch complex dat de Europese christelijke man trof, en het is niet alleen een sociaal of economisch fenomeen zoals velen geloofden.

Antisemitisme is in de ogen van Pinsker haat tegen de vreemdeling, en zolang Joden overal waar ze wonen een minderheid zijn, zijn ze als geesten die overal worden achtervolgd, vreemden voor alle volkeren die inherent alles haten wat hen vreemd is.

Daarom is de eerste reden voor haat tegen Joden dat ze niet behoren tot de landen waarin ze wonen, en daarom een ongewenst element zijn, zelfs als Joodse groepen proberen hun situatie binnen deze gemeenschappen te veranderen, zal Joodse verandering niet de meerderheid tevredenheid brengen.

Dat is de reden waarom Pinsker beweert dat Joden vreemdelingen zijn voor de samenlevingen waarin ze leven, en dat de droom van hun integratie in deze samenlevingen niet kan worden gerealiseerd. Dit is volgens hem niet omdat Joden niet in staat zijn om te integreren, maar omdat de meerderheid hen dat niet toestaat.

Als zodanig is zijn oplossing om de Joden van hun plaatsen te verplaatsen naar een stuk land dat ze bezitten en een normale natie te worden, en deze abnormale situatie verandert, aldus Pinsker.

Opgemerkt moet worden dat Pinsker er niet op aandrong dat dit land waar hij het over heeft het land Palestina zelf is, maar hij stelde een land voor dat geschikt was voor de huidige vestiging van Joden als onderdeel van bijvoorbeeld het Amerikaanse continent, waar de Joden hun emancipatie zouden kunnen voltooien.

Dit toont aan dat de invloed van Pinsker wordt beïnvloed door libertaire ideeën die het principe van Joodse bevrijding zien als de basis voor het oplossen van het Joodse probleem, evenals zijn verlangen om Joden op gelijke voet in de wereld met andere volkeren te accepteren, een idee dat zijn oorsprong vindt in de principes van gelijkheid die door de Franse Revolutie werden gepropageerd. Hij uitte zijn zionistische opvattingen in een artikel getiteld "Zelfemancipatie: een beroep van een Russische Jood op zijn volk".

Gebruikmakend van Herzl's "antisemitisme" Volgens
Theodor Herzl is antisemitisme een zeer complexe beweging. Herzl beweert het geheim van dit antisemitisme te begrijpen en zegt dat hij de antisemitische beweging als een Jood behandelt, maar zonder angst of haat ervoor.

Hij ziet harde elementen in deze beweging, waaronder overgeërfde intolerantie, openbare commerciële concurrentie, religieuze intolerantie, evenals een element van zelfverdediging. Herzl beschouwt het Joodse probleem niet als een sociaal of religieus probleem, ook al neemt het soms dit karakter aan. Naar zijn mening is het probleem een nationaal probleem en om te worden opgelost, moet het worden vastgesteld als een internationale politieke kwestie die moet worden besproken en aangepakt door de beschaafde naties van de wereld.

Voor Herzl is het Joodse volk één volk, ongeacht de verschillende landen en systemen waarin ze leven. Ze probeerden zich te mengen met de nationale gemeenschappen waarin ze leefden, en om hun Joodse erfgoed en religie te behouden, maar slaagden daar niet in omdat de landen waarin ze woonden hen dat niet toestonden.

Hij zegt dat het absurd is voor Joden om gehoorzame patriotten te worden voor deze landen, en het is ook absurd voor Joden om levens en uitrusting op te offeren voor deze landen, zoals burgers doen. Het is ook absurd voor Joden om te proberen bij te dragen aan de roem van dit land en zijn status in de wetenschap en de kunsten te verhogen of het te verrijken door middel van handel.

In deze landen, zegt Herzl, worden Joden behandeld als buitenlanders, waarbij de meerderheid meestal beslist wie de vreemdeling is en zijn relatie met hem bepaalt op basis van de macht die hij bezit. Hij zegt daarom dat het absurd is voor een Jood om zijn loyaliteit aan deze naties en zijn gehoorzaamheid aan hun wetten te verklaren.

De Joodse staat die door Herzl wordt bepleit, zou de geïntegreerde, zei hij, Joden die vrezen voor hun geld en rechten die ze hebben verworven in het land waarin ze zijn gefuseerd, geen kwaad doen. Herzl stelt deze integrerende Joden gerust dat de oprichting van een Joodse staat in hun voordeel zal zijn, zelfs als ze er niet naar toe emigreren, omdat ze een toevluchtsoord zullen vinden wanneer ze bedreigd of onveilig zijn in het land waar ze wonen.

Herzl beschuldigt geassimileerde Joden ervan een factor te zijn bij het versterken en zelfs doen herleven van het antisemitisme in gebieden waar het niet bestaat, aangezien veel anti-Semits van Joodse afkomst zijn die zich verschuilen achter de gordijnen van liefdadigheid om te werken tegen de instabiliteit van vervolgde Joden in hun eigen land.

Herzl was van mening dat de grote mogendheden van hun kant moesten werken om de Joden te helpen zich te ontdoen van antisemitisme door een staat te creëren waarnaar Joden zouden worden verdreven en ontdaan van het Joodse element, waardoor een einde zou komen aan het fenomeen van antisemitisme.

Herzl maakt dus van antisemitisme een probleem van de westerse wereld, niet alleen een probleem van Joden. Herzl maakte dit standpunt duidelijk op het Eerste Zionistische Congres dat in 1897 in Bazel werd gehouden.

Herzl is ook van mening dat het Joodse element in elke samenleving een wanordelijk en opstandig element is binnen de Europese samenleving, en dit houdt verband met de aard van de Jood, aangezien hij van nature niet met andere volkeren kan leven, en als hij leeft, is het een destructief element van de macht van deze volkeren en een aanstichter van revolutie en omkering van de situatie.

Herzl baseerde deze opvatting op zijn correspondentie met de koningen en heersers van Europa, die hen afschilderden dat het voortbestaan van de Joden in de samenlevingen die zij regeerden niet in het belang was van deze samenlevingen of hun regeringen, en dat deze regeringen daarom het idee van zionisme en de oprichting van een Joods huis zouden moeten aanmoedigen, zodat deze regeringen zich zouden ontdoen van de elementen die ertegen waren.

Het gebruik van "antisemitisme" in de interpretatie van de Joodse geschiedenis

Niet alleen gebruikten zionistische leiders het idee van antisemitisme om Joodse nationale doelen te dienen in de moderne en hedendaagse Joodse geschiedenis, maar ze projecteerden dit concept ook op de Joodse geschiedenis in het verleden en herinterpreteerden het vanuit het oogpunt van het concept van antisemitisme, zodat de oude en middeleeuwse Joodse geschiedenis nu alleen door antisemitisme wordt begrepen.

Dit betekent dat in de oudheid de relaties van Joden met de volkeren tussen wie zij leefden of met elkaar in contact kwamen, werden geïnterpreteerd binnen het kader van de theorie van het antisemitisme.

De regel die door zionistische historici wordt gevolgd, is dan ook dat de Joodse geschiedenis een geschiedenis van antisemitisme is, en iedereen die inbreuk maakt op de vijandigheid tegen de Joden en hun lijden veroorzaakt, is antisemitisch.

Het basisbegrip van de geschiedenis wordt een racistisch begrip dat de Israëlieten aan de ene kant plaatst en de hele mensheid aan de andere kant, en de algemene geschiedenis van de mensheid wordt vijandigheid tegen de Joden, of wat de geschiedenis van het antisemitisme is gaan heten. Het is daarom niet verwonderlijk om een stukje historische boeken te vinden dat door Joodse historici is geschreven met de titel Geschiedenis van het antisemitisme.

We merken hier op dat de projectie van het concept van antisemitisme op de oude geschiedenis een grote zionistische misvatting bevat, namelijk om de Joden in de antieke wereld te beschouwen als de enige vertegenwoordigers van het Semitische element, ondanks het feit dat zij de zwakste representatieve elementen van dit element zijn vanwege hun diaspora en vermenging met andere volkeren.

In de oudheid vertegenwoordigen de Semieten voornamelijk de Arabieren van het Arabische schiereiland, de oorsprong van de Semieten, hun land

vertegenwoordigt de "eerste bakermat" van de Semieten en hun taal vertegenwoordigt de "moedertaal van de Semieten".

In de oudheid kunnen we niet spreken van antisemieten in de universele betekenis van het woord "Semiet", en de relatie tussen oude volkeren kan niet worden beoordeeld als gebaseerd op raciale vijandigheid. Oude historische bronnen, ongeacht hun locatie, verwezen niet naar een alomvattend antiracisme tussen mensen en mensen.

Ja, er kan een zekere superioriteitsvisie zijn, maar het is niet veranderd in een totale vijandigheid jegens een bepaald volk en is geen norm geworden voor de relaties tussen volkeren. Daarom is het concept van "antisemitisme" een modern concept dat op de oude geschiedenis is geprojecteerd en is gebruikt om de relatie van Joden met anderen in de oude en middeleeuwse geschiedenis te verklaren, net zoals het is gebruikt om de relatie van Joden met anderen in de moderne en hedendaagse geschiedenis te verklaren. Voor het eerst wordt de geschiedenis geschreven vanuit het standpunt van de liefde van mensen voor een volk of haat van mens tot mens.

Arabieren en antisemitisme

"De Arabische moslimgemeenschap heeft voor zowel joden als christenen een legitieme religieuze status gedefinieerd die haar wettelijke en religieuze bescherming garandeert, aangezien ze werden geclassificeerd als mensen van het boek en dhimmi's met moslims, wat voor hen een veilig en stabiel leven binnen de moslimgemeenschap bereikte."

Om de theorie in zijn algemene toepassing op de menselijke geschiedenis niet te bederven, is het logisch dat de pijl van het antisemitisme zonder uitzondering op alle volkeren is gericht, en de Arabieren behoren tot de belangrijkste volkeren die van antisemitisme worden beschuldigd. De algemene geschiedenis is geschreven door zionistische historici vanuit het oogpunt van vijandigheid en haat, hoewel de hele Arabische geschiedenis getuigt van goede betrekkingen met de Joden, en objectieve Joodse historici vóór de opkomst van het zionisme beschouwden het leven van de Joden in de Arabische en islamitische wereld als de gouden eeuw in de Joodse geschiedenis.

De beschuldiging van antisemitisme van Arabieren is onjuist

, en het feit dat we de geschiedenis van de joods-islamitische betrekkingen beschouwen als afdoend bewijs van de onjuistheid van de antisemitische theorie.

De vraag hier is: als de theorie van antisemitisme een etnische theorie is, hoe kan de beschuldiging van antisemitisme dan worden geuit tegen de Arabieren, die Semieten zijn?

Het uiten van deze beschuldiging brengt veel historische en etnisch-raciale drogredenen met zich mee. Een van de belangrijkste van deze drogredenen:

- Arabieren zijn "Sem" en vertegenwoordigen de eerste oorsprong van de Semieten en Arabieren kunnen zichzelf niet haten als Semieten en zichzelf onderdrukken en hun ras tegen zich in het harnas jagen.
- De Arabieren beschuldigen is het ontkennen van het Semitisme van de Arabieren en dat alleen de Joden de Semieten vertegenwoordigen.
- Arabieren hebben in de geschiedenis nooit Joden vervolgd vanwege hun ras of religie. De gegevens van de Joodse geschiedenis en de bekentenissen van Joodse historici bewijzen dat Arabische en islamitische landen altijd een toevluchtsoord zijn geweest voor Joden om de Europese vervolging te ontvluchten, hetzij om religieuze of etnische redenen, zoals de Joden beweren.
- Het beschuldigen van Arabieren van antisemitisme maakt deel uit van de universalisering van de theorie van antisemitisme over de hele wereld. Tegelijkertijd zijn Semieten beperkt tot Joden, en dit heeft twee misvattingen: de hele mensheid beschuldigen van antisemitisme en Joden alleen als Semieten identificeren. Het is alsof de menselijke vijandigheid jegens Joden raciaal-etnisch is.
- Antisemitisme is een Europese Joodse uitvinding die niets te maken heeft met Arabische landen en verband houdt met het probleem van de Joden in Europa.

Met de ontwikkeling van het Arabische verzet tegen het zionistische project, werden de Arabieren beschuldigd van antisemitisme, het in de weg staan van het zionistische project, het vervolgen van Joodse minderheden in de Arabische landen en het plegen van bloedbaden tegen deze minderheden om hen ertoe aan te zetten naar Palestina te emigreren voor en na de oprichting van de staat.

De integratie van de Joden in de Arabische omgeving

In feite weet de objectieve onderzoeker van de omstandigheden van de Joden in de Arabische en islamitische wereld in de moderne tijd heel goed dat de Joden zich permanent en gestaag en volledig geïntegreerd in de Arabisch-islamitische omgeving op politiek, economisch, sociaal en cultureel

niveau in de Arabische en islamitische regio vestigden op een manier die de Joden in geen enkele andere samenleving is overkomen.

De Arabisch-islamitische gemeenschap stond open voor Joden, en hun verblijf in buurten was niet beperkt zoals het geval was in het christelijke Europa, waar de Joodse minderheid en de christelijke meerderheid volledig gescheiden waren door Joden te isoleren in buurten en hen niet toe te staan om met de grotere gemeenschap om te gaan.

Het getto werd een staat binnen een staat in die mate dat het zionisme het middeleeuwse getto in christelijk Europa zegende, omdat het het Joodse karakter behield en het beschermde tegen verlies binnen de Europese samenleving als gevolg van het beleid van isolatie of volledige scheiding tussen de Joodse en christelijke gemeenschappen in de Europese stad.

Wat de Arabische moslimgemeenschap betreft, deze heeft voor de jood en de christen ook een legitieme religieuze status gevestigd die hem wettelijke en religieuze bescherming garandeert. Joden en christenen werden geclassificeerd als mensen van het boek en dhimmi's bij moslims, wat hen een veilig en stabiel leven binnen de moslimgemeenschap bracht.

De Mensen van het Boek verwierven hun religieuze onafhankelijkheid en vrijheid in het licht van de islamitische erkenning van het jodendom en het christendom, wat niet werd bereikt voor de joden in de middeleeuwen in Europa, die de joodse religie ontkenden en niet erkenden, en de joden classificeerden als ongelovigen die niet in Jezus geloven, vrede zij met hem, en als de moordenaars van Christus, vrede zij met hem, en niets anders verdienen dan vervolging, terwijl ze hen bewaren voor een theologische kwestie, namelijk dat ze getuigen zijn van Jezus, vrede zij met hem, en zijn roeping en bestaan.

De christelijke kerk combineerde dus tegelijkertijd de vervolging van de jood met het behoud van de jood, en het idee van het joodse getto bereikte dit doel.

Bewijs van de niet-vervolging van de Joodse minderheid door de Arabieren

Met de oprichting van de zionistische beweging en haar voortzetting van haar politieke project in Palestina, veranderde de perceptie van Arabieren en moslims ten opzichte van de Joden die in Arabische en islamitische landen woonden niet, en het Arabische verzet in Palestina was gericht tegen Joden die uit Europa en elders immigreerden en Palestina kwamen overnemen en het aan de Arabieren ontrukten.

Er is voldoende bewijs dat de Arabische vervolging van Joodse minderheden zich niet heeft ontwikkeld, waarvan de belangrijkste zijn:

1. De meerderheid van de Joden in de Arabische wereld verwierp de zionistische activiteit die gemotiveerd was om te emigreren en verwierp het idee om naar Palestina te emigreren vanwege hun vestiging in hun eigen land en omdat ze Palestina op elk moment konden bezoeken. De betrekkingen tussen Joodse minderheden in de Arabische en islamitische wereld in Palestina zijn versterkt door het voortdurende bezoek aan Palestina en door de betrekkingen met de Joden in Palestina.

2. De immigratie van Arabische Joden naar Palestina werd uitgesteld tot na de oprichting van Israël, hoewel de Joodse immigratiebeweging die door het zionisme werd gelanceerd teruggaat tot het einde van de negentiende eeuw, toen Joden begonnen toe te stromen in opeenvolgende grote migraties naar Palestina, en de Joden van de Arabische en islamitische wereld in hun land bleven zonder vervolging en zonder de wens om te emigreren.

3. Zionistische activiteit onder de Joden in de Arabische en islamitische wereld had al veel eerder moeten plaatsvinden, en het zionisme vertrouwde in zijn project niet op Arabische Joden, omdat het een westers Joods project is dat een westers Joods probleem aanpakt dat niet bestaat in de Arabische en islamitische wereld in het algemeen. Daarom werd de zionistische activiteit onder de Joden in de Arabische en islamitische wereld pas een paar jaar voor de oprichting van de staat Israël sterk.

4. De immigratie van Joden uit de Arabische wereld naar Israël was niet het resultaat van Arabische vervolging, maar het resultaat van sterke zionistische druk die hen uiteindelijk dwong hun Arabische landen te verlaten en naar Israël te emigreren.

Egyptische onderzoeker gespecialiseerd in de studie van religies

Bronnen

1- Dr. Ahmed Sousse: Arabieren en Joden in de geschiedenis, Al-Arabi voor drukken, publiceren en verspreiden, zevende editie, Damascus (ongedateerd).2- Samuel Ettinger: Joden in de Arabische landen, The World of Knowledge, Koeweit, 1995.3- Abdel Wahab Al-Messiri: Encyclopedie van Joden, Judaïsme en Zionisme, Deel Twee, Dar Al-Shorouk, Caïro, 1999.4 - Dr.

Ali Ibrahim Abdo en Khairia Qasimia: Joden van de Arabische landen, Beiroet, 1971.5 - Dr. Mahasen Muhammad Al-Waqqad: Joden in Mameluks Egypte in het licht van de Geniza-documenten, Egyptische Algemene Boekenorganisatie, Geschiedenis van de Egyptenaren Serie, nr. 135, Caïro, 1999.6 – Dr. Mohamed Khalifa Hassan: De zionistische beweging en haar relatie tot het Joodse religieuze erfgoed, Centrum voor Oosterse Studies, Universiteit van Caïro, 1997.7 – Amnon Rubinstein: Europa en antisemitisme, Haaretz, 29/4/20028 – Jacob B. Agus, De betekenis van de Joodse geschiedenis, Abelard – Schuman, N.Y., 1963.9 – Encyclopedia Judaica, Vol. 3, Jeruzalem.10 Charles Glock en R. Stark, Christelijke overtuigingen en antisemitisme, Harper en Row, N.Y., 1960.11 – James Parkes, Het conflict tussen de kerk en de synagoge, Een studie naar de oorsprong van antisemitisme, A thenium, New York, 1969.12 - Leon Poliakov, De geschiedenis van antisemitisme, Schocken Books, NY, 1974l13 - De standaard Joodse encyclopedie, ed, door Cecil Roth, Massada pub. Co. Jeruzalem, 1960.14 G. Selznick en S, Steinderg, De vasthoudendheid van vooroordelen, antisemitisme in hedendaags Amerika, Harper en Row, NY, 1969.

advertentie